

DE ROOS UIT HET BETON

Lees ook van Angie Thomas:

The Hate U Give
(Beste Boek voor Jongeren 2018)

Niet te stoppen

Angie Thomas

De roos
uit het beton

Vertaald door Aimée Warmerdam

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *Concrete Rose*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Balzer + Bray, 2021
© Angie Thomas, 2021
© Vertaling uit het Engels: Aimée Warmerdam, 2021
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam, 2021
© Omslagillustratie: Cathy Charles
© Omslagontwerp: Jenna Stempel-Lobell
© Foto auteur: Anissa Hidouk
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5888 0
ISBN 978 90 488 5889 7 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle rozen die uit het beton groeien.
Blijf bloeien.

DEEL EEN

ONTKIEMING

Een

Heb je het over de straat, dan heb je het over regels.

Niemand heeft ze opgeschreven en ze staan niet in een boek. Je leert ze vanzelf, vanaf het moment dat je van je moeder in je eentje naar buiten mag. Het is net zoiets als ademen; je leert het zonder dat iemand zegt hoe je het moet doen.

Maar áls er een boek zou zijn, dan zou er één hoofdstuk in staan dat alleen maar over basketbal gaat, en de belangrijkste regel zou bovenaan staan, in grote, vette letters:

Laat je niet inmaken als er een leuk meisje zit te kijken, en al helemaal niet als ze jouw meisje is.

Maar dat is wel wat er gebeurt. Ik laat me inmaken terwijl Lisa zit te kijken.

‘Het is oké, Maverick,’ roept ze vanaf de picknicktafel. ‘Dit gaat jullie lukken!’

De waarheid? Dit gaat ons helemaal niet lukken. King en ik hebben nul punten en Dre en Shawn elf. Nog één punt en ze hebben gewonnen. King is zo groot dat je zou denken dat hij die slungelige Shawn gewoon kan blokken. Maar Shawn passeert hem alsof hij niks voorstelt, draait om hem heen, maakt vlak voor zijn neus jumpshots en dat soort dingen. King gaat af en de homies aan de zijlijn gaan uit hun dak.

Ik kan niet boos worden op King. Vandaag in elk geval niet. Er is zoveel aan de hand. En zelf ben ik met m'n gedachten ook niet echt bij het spel.

Het is een perfecte augustusdag: de zon schijnt en toch is het niet te warm om te spelen. Rose Park is vol King Lords, in grijs en zwart – het lijkt wel of alle homies gekomen zijn om te spelen. Niet dat King Lords een reden hoeven te hebben om hier rond te hangen; Rose is ons terrein. Hier handelen we onze dingen af, hier chillen we en worden we ingemaakt.

Ik gooi de bal naar Dre.

Zijn grijns wordt nog groter. ‘Kom op, Mav. Laat je je echt voor lul zetten terwijl je meisje zit te kijken? Lisa speelt beter dan jij. Misschien kan ze voor je invallen?’

‘Ooohs’ vanaf de zijlijn. Dre pakt mij altijd extra hard aan omdat ik zijn neefje ben. Vanaf het moment dat ik een bal kon vasthouden gaf hij me ervan langs, en dat is hij altijd blijven doen.

‘Maak jij je maar druk om jezelf, jouw meisjes zitten ook te kijken,’ zeg ik. ‘Keisha en Andreanna willen hierna niks meer met je te maken hebben.’

Nog meer ‘ooohs’ vanaf de zijlijn. Keisha, Dre’s verloofde, zit met Lisa aan de picknicktafel, en hun dochttertje, Andreanna, zit op haar schoot.

‘Moet je die kleine homie horen, met z’n grote bek,’ zegt Shawn lachend. Zijn gouden grill glinstert.

‘We zouden hem Martin Luther King moeten noemen, want als hij denkt dat-ie nog kan winnen, dan heeft-ie echt een droom,’ zegt Dre.

‘*I have a dream...*’ zegt Shawn met een MLK-stem. ‘*I have a dream that one day... one day...* jij eindelijk een keer een punt gaat scoren!’

De homies lachen. Maar dat zegt niks. Ze lachen toch wel, ook als Shawn een slechte grap maakt. Als je King Lord bent, ben je net Julius Caesar. Dan doen mensen wat er van ze verwacht wordt, alleen maar om in de smaak te vallen.

Iemand schreeuwt: ‘Laat je niet op je kop zitten, Li’l Don en Li’l Zeke!’

Het doet er niet toe dat mijn pa al negen jaar in de bak zit en dat

Kings pa al bijna net zo lang dood is. Zij zijn nog altijd Big Don, de voormalige Crown, en Big Zeke, zijn rechterhand. En dus ben ik Li'l Don en is King Li'l Zeke. Kennelijk zijn we nog te jong om bij onze eigen namen genoemd te worden.

Dre dribbelt met de bal. 'Laat zien wat je kan, neef.'

Hij begint aan de rechterkant. Ik ga achter hem aan, maar bots meteen tegen Shawn op. Ze doen een *pick-and-roll*. Dre ontsnapt en King gaat achter hem aan, waardoor Shawn vrij komt te staan. Shawn gaat op de ring af. Dre gooit de bal en...

Fuck! Shawn springt en slaat de bal door de ring.

'Wát?' schreeuwt Shawn terwijl hij aan de ring hangt. Hij laat zich vallen en Dre en hij doen die handshake die ze van kinds af aan al doen.

'Ze kunnen ons niks maken, hè?' zegt Shawn.

'*Hell no!*' zegt Dre.

Dit zal ik de rest van m'n leven te horen krijgen. Over dertig jaar zal Dre nog zeggen: 'Weet je nog die keer dat het jullie niet lukte om te scoren?'

King mept de bal tegen het beton. 'Shit!'

Hij kan niet goed tegen zijn verlies.

'Hé, chill,' zeg ik. 'Volgende keer maken we ze af.'

'Jullie zijn af-ge-maakt,' zegt P-Nut lachend. P-Nut is een van de homies. Een kleine dude met een dikke baard, en hij staat bekend om zijn grote bek. Vandaar al die littekens op zijn gezicht en in zijn nek.

'Ik weet niet waarom we je nog Li'l Don noemen. Je bent een belediging voor die ouwe, zoals jij loopt te klooiën met die bal.'

De homies aan de zijlijn lachen.

Ik houd m'n kiezen op elkaar. Ik zou ondertussen aan dat soort opmerkingen gewend moeten zijn. Iedereen moet het me altijd laten weten. Ik ben minder stoer dan m'n pa, minder streetwise, minder goed in wat dan ook.

Maar ondertussen hebben ze geen idee waar ik mee bezig ben. 'Ik

lijk meer op m'n pa dan jij denkt,' zeg ik tegen P-Nut.

'Dat zal wel. Volgende keer moet je *big boy* misschien iets minder eten en iets meer z'n best doen.'

King loopt op P-Nut af. 'Of misschien moet ik jou klappen geven.'

P-Nut doet een stap naar voren. 'Wat moet je, klootzak?'

'Wow, wow!' zeg ik, en ik trek King naar achteren. Voordat je het weet haalt hij uit. 'Chill!'

'Ja, man, rustig aan,' zegt Shawn. 'Het is maar basketbal.'

'Je hebt gelijk, je hebt gelijk. Mijn fout, Shawn,' zegt P-Nut met zijn handen omhoog. 'Ik ben nogal driftachtig.'

Driftachtig? Ik durf te wedden dat P-Nut woorden verzint om slimmer over te komen.

Kings neusvleugels trillen en ik heb het idee dat dit niet alleen met een potje basketbal te maken heeft. Hij schudt me van zich af en loopt met grote stappen weg. Shawn, Dre en alle anderen kijken naar mij.

'Hij heeft veel aan z'n hoofd, vandaar,' mompel ik.

'Ja... ' voegt Dre eraan toe, en op zachtere toon zegt hij tegen Shawn: 'Ik had toch verteld wat er aan de hand is, met hem en Mav en die chick? Vandaag krijgen ze het te horen.'

'Dat is geen excuus, Dre. Hij speelt met vuur,' zegt Shawn. 'Hij moet die woede onder controle krijgen en anders moeten we hem aanpakken.'

Met andere woorden: een *beatdown*. Op die manier houden de grote homies de kleine homies in de pas. Er zijn verschillen, snap je? Je hebt de kleine homies, zoals ik, King en onze jongens, Rico en Junie. Wij houden ons bezig met rekruteren, inwijdingen en de verkoop van wiet. De grote homies, zoals Dre en Shawn, staan boven ons. Zij verkopen het serieuzere spul, zorgen ervoor dat wij krijgen wat we nodig hebben, ze sluiten deals, gaan bonden aan en ze rekenen af met degenen die over de schreef gaan. Als wij problemen met de Garden Disciples hebben, de gang uit Oost,

dan handelen zij dat normaal gesproken af. En dan heb je de OG's. De *original gangstas*. Volwassen dudes die al heel lang meegaan. Zij adviseren Shawn. Probleem is dat er niet veel OG's meer rondlopen. De meesten zitten in de bak, zoals mijn pa, of ze zijn dood.

Een beatdown door de grote homies is geen grap. Ik moet iets doen om King te beschermen.

'Ik praat wel met hem,' zeg ik tegen Shawn.

'Doe dat, voordat ik het doe,' zegt hij, en dan kijk hij weer naar de anderen. 'Oké, wie wil er afgemaakt worden?'

Als ik King inhaal is hij al bijna bij de uitgang van het park. 'Gast, je kan je niet zo laten gaan, man. Zoek je problemen of zo?'

'Ik laat me niet dissen, Mav, door niemand niet,' zegt hij kwaad. 'Het kan me geen fuck schelen dat hij een grote homie is.'

Ik kijk over mijn schouder naar het speelterrein. Shawn en de anderen kunnen ons vanaf hier niet horen. 'Hé, we moeten ons gedeisd houden, weet je nog?'

De afgelopen zes maanden hebben King en ik ander spul verkocht, achter de rug van de grote homies om. Zoals ik al zei mogen kleine homies alleen wiet verkopen, maar dat brengt lang niet zoveel op als die andere dingen. Bovendien moeten we bijna al ons geld weer aan Shawn en de rest geven omdat zij voor de voorraad zorgen. Op een dag besloot King om zijn eigen handeltje te beginnen en een eigen leverancier te zoeken. Vlak daarna vroeg hij of ik mee wilde doen. Onze zakken zijn nooit leeg.

Als Shawn en de anderen daar ooit achter komen, zitten we in de shit. Dit is bijna net zo erg als wanneer we hun terrein zouden inpikken. Maar hé, mijn moeder heeft twee banen. Ze werkt zich al kapot zodat we een dak boven ons hoofd hebben, dan ga ik haar toch niet om nieuwe sneakers vragen?

'Laat P-Nut of wie dan ook maar praten,' zeg ik tegen King. 'Wij doen ons eigen ding en dat is het enige waar we ons op moeten focussen, oké?'

Ik steek mijn hand naar hem uit. Even kijkt hij er alleen naar, en

ik weet niet of dat met Shawn of P-Nut te maken heeft of met dat andere wat tussen ons speelt.

Uiteindelijk slaat hij tegen mijn handpalm. ‘Ja, oké.’

Ik trek hem naar me toe en stomp met mijn vuist op zijn rug. ‘En over dat andere moet je je ook niet druk maken. Echt. Het zit wel goed.’

‘Wat er ook gebeurt, het raakt me niet echt.’

Toen hij elf was en zijn ouders vermoord waren, zei hij precies hetzelfde. En eigenlijk reageert hij altijd zo, ook op alle dingen die hij bij zijn pleeggezinnen heeft meegemaakt. Maar als hij het er verder niet over wil hebben, moet ik het er misschien ook maar bij laten.

Hij loopt het park uit en ik ga naar Lisa. Ze ziet er geweldig uit. In een shirt tot net boven haar navel en shorts waar mijn fantasie van op hol slaat.

Ik sta tussen haar benen. ‘Dat was echt bagger, hè?’

Lisa slaat haar armen om mijn nek. ‘Jullie kunnen wel aan een paar dingen werken.’

‘Zoals ik zei: bagger, dus.’

Ze lacht. ‘Misschien, maar hé, je bent wel mijn bagger.’

Ze zocht me en daardoor vergeet ik alles.

Zo gaat het altijd met Lisa. Vanaf het begin. In de derde zag ik haar bij een basketbalwedstrijd. Haar team versloeg het team van Garden High. Om eerlijk te zijn: zij speelt dus echt beter dan ik. Ik was ernaartoe gegaan omdat Junie daarna moest spelen, en toen viel mijn oog op Lisa. Ze was goed, en ze was mooier dan mooi. En die kont van haar... Ik zal niet liegen: die viel me gelijk op.

Ze deed een lay-up en ik schreeuwde: ‘Cóól, kleine!’ Ze keek mijn kant op, met die waanzinnige bruine ogen van d’r en ze glimlachte. En toen kon ik niet anders: ik moest met haar praten. Ze gaf me een kans en vanaf dat moment zijn we samen.

Maar ik heb iets ontzettend doms gedaan. En als ik daaraan denk, houd ik op met zoenen.

‘Is er iets?’ vraagt ze.

Ik speel met haar braids. ‘Nee, niks. Ik baal omdat ik heb verloren terwijl jij zat te kijken.’

‘Papa heeft gewonnen!’ zegt Andreanna.

Niets ergers dan uitgelachen worden door een driejarige. Andreanna lijkt heel erg op Dre, en dus lijkt ze ook op mij. Iedereen zegt dat Dre en ik tweelingbroers zouden kunnen zijn. Onze moeders zijn zussen en onze vaders zijn neven, dus het is niet vreemd dat we allebei grote ogen hebben, dikke wenkbrauwen en dezelfde donkere huidskleur.

‘Je had voor mij moeten juichen.’ Ik kietel Andreanna. Ze giechelt en draait zich om op Keisha’s schoot. ‘Niet voor je vader.’

‘Natuurlijk moet ze voor haar vader juichen,’ zegt Dre als hij naar ons toe komt lopen. Hij pakt Andreanna op en laat haar als een vliegtuig door de lucht zweven. Niemand kan haar zo aan het lachen maken als hij.

‘Gaan jullie vanavond allemaal naar het feest?’ vraagt Lisa.

Shawn geeft een feest, zoals elk jaar aan het eind van de zomer.

‘Je weet toch dat Dre niet gaat,’ zegt Keisha.

‘Echt niet. Wij gaan vanavond lol trappen, toch, kleine?’ Hij geeft Andreanna een zoen op haar wang.

‘Hé, man. Het is vrijdagavond,’ zeg ik. ‘Dan blijf je toch niet thuis?’

Oké, laat maar. Dre gaat tegenwoordig nergens meer naartoe. Hij is heel erg veranderd sinds Andreanna er is. Hij gaat niet meer uit en hangt niet meer rond. Volgens mij zou hij geen King Lord meer zijn als dat zou kunnen.

Maar een King Lord ben je voor de rest van je leven, tenzij je dood bent of zo goed als dood.

‘Ik ben waar ik wil zijn,’ zegt hij, en hij lacht naar Andreanna. Dan kijkt hij naar mij. ‘Weet je zeker dat jij gaat?’

Dre is overal van op de hoogte. Hij weet dat mijn leven er straks heel anders uit kan zien. Punt is dat Lisa niet op de hoogte is. Dus hij kan maar beter zijn mond houden.

‘Ik weet het zeker,’ zeg ik.

Dre kijkt me met een strakke blik aan, als een grote broer die naar zijn kleine broertje kijkt dat van plan is om iets doms te doen. Ik word kwaad en voel me tegelijkertijd waardeloos.

Dus wend ik mijn blik af en kijk naar Lisa. ‘Ik laat me door niks tegenhouden. School begint binnenkort weer, dus vanavond wil ik uit.’

Lisa slaat haar armen om mijn nek. ‘Precies. Moet je je voorstellen, over een jaar gaan we studeren en dan gaan we naar elk feest dat er is.’

‘Zeker weten.’ Het is de belangrijkste reden om naar de universiteit te gaan. Als ik ga. Ik weet het nog niet zeker. ‘En vanavond? Iedereen zal naar je kijken als je dit omdoet.’

Ik haal de ketting uit mijn zak. De hanger bestaat uit scheve letters die het woord ‘Maverick’ vormen. Hij is van echt goud en heeft kleine diamantjes langs de randen. Ik heb hem vorige week in de mall laten maken.

‘*Oh my God!*’ Lisa pakt hem aan en houdt haar adem even in. ‘Hij is prachtig!’

‘Oké, Mav,’ zegt Keisha. ‘Je hebt nogal wat over voor je meisje.’

‘Ja. Dat weet je toch?’

‘Die ketting is niet goedkoop,’ zegt Dre. ‘Hoe kom je aan dat geld?’

Dre weet niet dat ik samen met King nog iets anders verkoop dan zijn wiet, en dat wil ik zo houden. Het heeft lang genoeg geduurd voordat hij me eindelijk liet hosselen. Ik heb hem moeten overhalen. En ook al dealt hij zelf, hij zei steeds: ‘Doe wat ik zeg en niet wat ik doe.’ Ik zei tegen hem dat ik mijn moeder moest helpen, en uiteindelijk gaf hij toe. Hij laat me net genoeg wiet verkopen om een of twee rekeningen te betalen, meer niet. Als hij erachter komt waar King en ik mee bezig zijn, dan ben ik er geweest.

‘Ik heb allerlei klusjes gedaan in de buurt, zoals ik altijd doe,’ lieg ik. ‘Net zo lang gespaard tot ik genoeg had.’

‘Ik vind ’m geweldig,’ zegt Lisa. Zij weet wel wat ik doe. En ze weet als geen ander hoe ze van onderwerp moet veranderen. ‘Dank je wel.’

‘Alles voor jou, liefje.’ Ik zoen haar weer.

‘Eeuw! Niet doen waar mijn kleintje bij is!’ Dre houdt zijn hand voor Andreanna’s ogen en Keisha valt om van het lachen. ‘Straks loopt ze nog een trauma op.’

‘Als ze maar niet bang wordt van dat gezicht van jou,’ zeg ik. Op dat moment rijdt een oude Datsun de parkeerplaats op en wordt er getoeterd.

Het raam gaat naar beneden en een gespierde gast met een lichte huid schreeuwt: ‘Lisa! Kom op!’

Ze kreunt en rolt met haar ogen. ‘Serieus?’

Het is haar oudere broer, Carlos. Hij mag me niet. De eerste keer dat ik Lisa kwam ophalen ondervroeg hij me alsof hij bij de politie zat. ‘Hoe oud ben je? Op welke school zit je? Wat sta je gemiddeld? Zit je bij een gang?’ Allemaal dingen die hem geen ene reet aangaan. Ik kwam hem een keer tegen toen ik grijze kleren aanhad, wat wil zeggen dat ik bij de Kings hoor. Die sukkel trok zijn neus op alsof ik ongedierte was. Hij studeert, maar de hele zomervakantie is hij thuis geweest. Ik kan niet wachten tot hij weer met zijn reet in de collegebanken moet zitten.

‘Wat doet hij hier?’ vraag ik.

‘Mama heeft hem gevraagd om met mij te gaan shoppen voor school. Ik heb nog zo’n lelijk Saint Mary-uniform nodig.’

‘Hé, je ziet er anders best lekker uit in die geruite rokjes.’

Lisa doet haar best om niet te lachen, en daar moet ik dan weer om lachen.

‘Die rokken zijn lelijk, oké?’ Ze springt van de tafel. ‘Ik moet gaan, voordat meneer Bemoeial moeilijk gaat doen.’

Ik lach en pak haar hand. ‘Kom op. Ik loop met je mee.’

Ze zegt Keisha en Dre gedag en samen lopen we over het gras naar de parkeerplaats. En al die tijd kijkt Carlos me kwaad aan. Hater.

Bij de auto blijven we staan. ‘Ik haal je vanavond om acht uur op,’ zeg ik.

‘Oké, dan zie ik je om kwart over acht.’ Ze grijnst. ‘Jij komt toch nooit op tijd?’

‘Tsss... Vanavond kom ik extra vroeg. Ik hou van je.’

De eerste keer dat ik dat tegen haar zei, flipte ik bijna. Ik had dat nog nooit tegen een meisje gezegd, maar ik had ook nog nooit een Lisa gehad.

‘Ik hou ook van jou,’ zegt ze. ‘Doe je voorzichtig?’

‘Ik ga nergens naartoe. Zo makkelijk kom je niet van me af.’

Ze lacht en geeft me een vluchtige kus. ‘Daar hou ik je aan.’

Ik open de autodeur voor haar. Carlos kijkt me met een hatelijke blik aan. Als Lisa niet kijkt steek ik mijn middelvinger naar hem op.

‘Hoezo ben jij zo kwaad?’ hoor ik Lisa vragen, en voordat ze weggrijden hoor ik Carlos iets zeggen over ‘straatbendes en bitches’.

Ze zijn nog geen vijf minuten vertrokken als er een oude Toyota Camry met een schuifdak aan komt rijden. Ma had altijd een Lexus, maar die heeft de politie in beslag genomen toen ze papa arresteerden.

‘O-o!’ roept P-Nut. ‘Li’l Don zit in de shiiiiit. Daar heb je z’n mama in haar strafschip.’

In haar wát?

Oké, P-Nut, laat maar. Ik doe de deur van mama’s auto open. ‘Hé, mam.’

‘Hé, liev...’ Ze knijpt haar neus dicht. ‘Wauw, jongen! Wat een meur! Wat heb je gedaan?’

Ik ruik aan mezelf. Het valt best mee. ‘Basketbal.’

‘En verder? Wauw, Mav. Het is alsof je met een varken geworsteld hebt. Mijn god! Ik hoop dat we straks de enigen zijn in de wachtkamer.’

‘Als we langs huis rijden kan ik nog even snel douchen...’

‘Daar hebben we geen tijd voor, Maverick. Ik heb tegen Iesha en

haar moeder gezegd dat we er om twee uur zouden zijn. En het is al kwart voor twee.'

'O.' Ik had niet door dat mijn leven al zo snel een andere wending zou kunnen nemen. 'Mijn fout.'

Mama heeft de zorg in mijn stem kennelijk gehoord. 'We moeten de waarheid weten. Daar ben je het toch mee eens?'

'Mam, wat moet ik doen als...'

'Hé,' zegt ze, en ik kijk haar aan. 'Wat er ook gebeurt, ik ben er voor je, oké?'

Ze steekt haar vuist uit.

Ik snuif. 'Je bent te oud voor een boks, mam.'

'Te oud? Jongen, hou op. Wist je dat ze vorige week om mijn ID vroegen toen ik met Moe uitging? Ha. Oud. Wie is hier nou te oud?'

Ik lach en ze geeft gas. 'Jij,' zeg ik. 'Jij bent te oud.'

'Hé, wacht!' roept Shawn. Hij komt over de parkeerplaats aangevend en gaat naar mama's kant. 'Ik moet de koningin gedag zeggen. Hoe gaat het, mevrouw Carter?'

'Hé, Shawn,' zegt mama. 'Alles goed?'

'Ja, zeker. En ik hou je jongen in de gaten, hoor.'

'Goed zo,' zegt mama, en deze keer hoor ik de bezorgdheid in haar stem.

Geen enkele moeder is blij als haar zoon zich bij een gang aansluit, maar een moeder wil ook niet aan het graf van haar zoon staat. Mijn pa had zoveel vijanden op straat dat ik iemand nodig had die me beschermde. Hij zei tegen haar dat ik me moest aansluiten. De Kings zitten hoe dan ook in mijn bloed. De broers van mijn moeder waren lid, en daarna mijn vader en zijn neven ook. Voor ons is het een soort broederschap.

Mijn ma denkt dat ik een *associate* ben; een ondergeschikt lid, en dat ik niet deal of andere criminele dingen doe. Volgens haar is dat hele Lord King-gedoe iets tijdelijks. Ze zegt het bijna elke dag tegen me: 'Jij haalt je middelbareschooldiploma en dan ga je weg, naar de universiteit, en dan laat je dit achter je.'

‘We hebben een afspraak, we moeten gaan,’ zegt ze tegen Shawn.
‘Doe je voorzichtig?’

‘Ja, dat doe ik.’ Shawn kijkt me aan en knikt even. ‘Succes, li’l homie.’

Ik knik terug.

Ma rijdt de parkeerplaats af en ik kijk nog even in de achteruitkijkspiegel naar mijn vrienden. Ze hebben de bal weer gepakt en denken nergens anders aan.

Ik wou dat ik dat ook kon zeggen. Maar ik moet naar een kliniek om te horen of Iesha’s zoon van King is of van mij.

Twee

Bij de kliniek is het bizar druk voor een vrijdagmiddag. Mensen uit de Garden gaan het liefst hiernaartoe. Wie naar County gaat, zeggen ze, komt zelden terug. Een man op krukken wil kennelijk dat iedereen hoort dat hij een lift nodig heeft, zo hard schreeuwt hij het in de hoorn van de telefoon. Het is een wonder dat de vrouw in de rolstoel naast ons erdoorheen slaapt. Een meisje van mijn leeftijd loopt achter een jongetje met een snotneus aan en zegt iets tegen hem in het Spaans.

Bizar om te bedenken dat ik heel misschien over een paar jaar hetzelfde moet doen.

De reden waarom we hier zijn is nogal ingewikkeld. King heeft een meisje, Iesha. Ze is niet zijn vriendin, maar ze rommelen wel met elkaar, als je begrijpt wat ik bedoel. Iesha staat erom bekend dat ze met veel jongens rommelt. Dat bedoel ik niet lullig, ze moet het zelf weten, maar het is gewoon een feit.

Ongeveer een jaar geleden maakte Lisa het uit omdat Carlos had gezegd dat hij me met een ander meisje had gezien. Een keiharde leugen, maar om de een of andere reden geloofde Lisa die sukkel. Ik ging naar Kings huis en voelde me klote. King vroeg aan Iesha of ze me een beetje wilde opvrolijken. Eerst wist ik het niet zo goed, want het voelde niet oké, alsof ik iemand belazerde. Maar toen Iesha en ik eenmaal bezig waren, dacht ik niet meer aan goed of fout.

En op een gegeven moment knapte het condoom.

En nu heeft Iesha een zoontje van drie maanden en zit ik in een

kliniek te wachten op de uitslag van een DNA-test.

Ma kan haar benen niet stilhouden, alsof ze de wachtkamer uit wil rennen. Ze kijkt op haar horloge. ‘Ze hadden er allang moeten zijn. Heb jij Iesha nog gesproken, Maverick?’

‘Na vorige week niet meer.’

‘God, we gaan onze handen nog vol hebben aan dat meisje.’

Ma praat altijd met God. Meestal is het: ‘God behoede dat ik die jongen iets aandoe.’ Ik vind het dus niet zo erg dat ze het nu een keer met hem over iemand anders heeft.

Ze beweert dat ze door mij tien jaar ouder is geworden. Ze heeft een *finger weave* in haar haar en er zitten een paar grijze plukken tussen die ze op haar achtendertigste nog niet zou moeten hebben. Maar dat komt niet door mij. Dat komt door de lange dagen die ze maakt. Overdag checkt ze hotelgasten in en ’s avonds maakt ze kantoren schoon. Ik zeg altijd tegen haar dat er een dag komt waarop ik voor haar zal zorgen.

Dan kijkt ze me glimlachend aan en zegt: ‘Zorg jij nou maar voor jezelf, Maverick.’

En nu zegt ze al weken: ‘Zorg jij nou maar voor je zoon.’ Ze is ervan overtuigd dat ik de vader ben.

Ik niet. ‘Ik snap echt niet waarom we dit moeten doen,’ mompelt ik. ‘Hij is toch niet van mij.’

‘Hoezo niet? Omdat je maar één keer met dat meisje naar bed bent geweest?’ vraagt ma. ‘Eén keer is genoeg, hè, Maverick.’

‘Iesha zweert dat het Kings baby is. Ze heeft hem zelfs naar hem vernoemd.’

‘Ja, en op wie lijkt-ie?’ zegt ma.

Oké, daar heeft ze wel een punt. Toen King junior net was geboren, leek hij op niemand. Alle pasgeboren baby’s zijn in mijn ogen net aliens. Maar na een paar weken had hij ogen, een neus en een mond die op de mijne leken. Er was niets wat aan King deed denken en het jongetje leek ook niet op Iesha.

Om die reden gaat King nu helemaal niet meer met Iesha om, en

daarom heeft ze aan mij gevraagd of ik een DNA-test wilde doen. Ze wil bewijzen dat ik de vader niet ben. En nu zijn we dus hier. Voor de uitslag. Maar dat kind is niet van mij, tenzij ik echt ongelooflijke pech heb gehad.

De pager aan mijn riem gaat af en het nummer van meneer Wyatt verschijnt. Dat is onze buurman. Ik maai elke week zijn gras. Waarschijnlijk wil hij dat ik vandaag kom. Ik bel hem later wel terug.

Ma kijkt me met een glimlach aan. 'Je vindt jezelf heel wat, hè, omdat je een pager hebt?'

Ik lach. Ik heb dat ding twee maanden geleden gekocht. Hij zat in zo'n glimmende blauwe verpakking waar je doorheen kunt kijken. Supercool. 'Valt wel mee, hoor, ma.'

'Hoe gaan de zaken?' vraagt ze. 'Hoeveel tuinen doe je nu?'

Ma denkt dat ik geld verdient met grasmaaien. Dat doe ik ook, maar ik verdien meer met de verkoop van drugs. Dat grasmaaien is een cover-up. Als ik nieuwe sneakers of nieuwe kleren heb, dan zeg ik dat ik ze op de markt heb gekocht in plaats van in de winkel, en dat ze heel goedkoop waren. Ik vind het verschrikkelijk dat het me zo makkelijk afgaat om tegen haar te liegen.

'Het gaat goed,' zeg ik. 'Ik heb nu iets van tien tuinen. Ik probeer nog zo veel mogelijk te doen voordat het kouder wordt.'

'Maak je niet druk, er zijn nog andere baantjes. God weet hoe duur baby's zijn. Maar je redt het wel. Je vindt er wel iets op.'

Dat hoeft niet. Dat kind is niet van mij.

De deur van de kliniek gaat open en mevrouw Robinson komt binnen. Ze houdt de deur voor iemand anders open. 'Doorlopen, nou. Schiet op.'

Iesha komt binnen. Ze rolt met haar ogen. Er hangt een luiertas om haar schouder en in haar andere hand heeft ze een maxicosi. Daarin ligt een klein jochie te slapen. Hij houdt zijn knuist tegen zijn voorhoofd en fronst, alsof hij in zijn droom diep nadenkt.

'Hé, Faye,' zegt mevrouw Robinson tegen ma. 'Sorry dat we zo laat zijn.'

‘Mmm-hmm,’ zegt ma. Niet afkeurend, maar ook niet goedkeurend. Dan kijkt ze naar mij, alsof ze iets van me verwacht. Ik kijk haar aan. Geen idee wat ze wil.

‘Jongen, maak eens plaats voor Iesha,’ zegt ma.

‘O! Sorry!’ Ik spring op. Van ma moet ik altijd een gentleman zijn.

Iesha gaat op mijn plek zitten en zet de maxicosi bij haar voeten op de grond. En dan heeft ma opeens nergens anders oog meer voor.

‘O, kijk dat ventje nou,’ zegt ze met zo’n typisch stemmetje waarmee mensen alleen tegen baby’s praten. ‘Hij is uitgeteld.’

‘Eindelijk,’ zegt Iesha. ‘Hij heeft me de hele nacht wakker gehouden.’

‘Alsof je iets anders te doen had,’ snauwt mevrouw Robinson. ‘Mevrouw ik-heb-geen-zin-in-school-ik-hang-liever-met-jongens-rond.’

‘Oh my God,’ kreunt Iesha.

‘Over een tijdje slaapt hij wel door,’ zegt mama. ‘Maverick sliep pas door toen hij vijf maanden was. Het was net alsof hij altijd in de gaten wilde houden wat er allemaal gebeurde.’

‘Hij is net zo,’ zegt mevrouw Robinson, en ze kijkt naar mij.

Ze kan kijken wat ze wil. Dat betekent nog niet dat hij van mij is. Het jongetje in de maxicosi begint te huilen.

Iesha zucht. ‘En nu?’

‘Misschien wil hij z’n speen?’ zegt mama.

Iesha stopt de speen in zijn mond en hij is in één keer stil.

Ik kijk naar Iesha. Ze had nooit wallen onder haar ogen, maar nu heeft ze die wel. ‘Krijg je wel hulp van iemand?’

‘Hulp?’ vraagt haar moeder, alsof ik gevloekt heb. ‘Wie moet haar helpen dan? Ik soms?’

‘Kom op, Yolanda,’ zegt mama. ‘De eerste maanden zijn voor iedereen zwaar, laat staan voor iemand van zeventien.’

‘Tsss! Ze vond zichzelf toch oud genoeg voor bepaalde dingen? Dan doet ze dit ook maar. Zonder. Mijn. Hulp.’

Iesha knippert met haar ogen.

Ik heb plotseling heel erg met haar te doen. 'Als hij van mij is, dan sta je er niet meer alleen voor, oké? Dan kom ik zo vaak mogelijk langs om voor hem te zorgen.'

Vijf seconden geleden leek het nog of ze moest huilen. Nu zegt ze spottend: 'O ja, meen je dat? En wat vindt je vriendin daarvan?'

Ik heb geen idee hoe Lisa zal reageren. Als de baby niet van mij is, hoeft ze dit allemaal niet te weten, had ik bedacht. Als hij wel van mij is... 'Maak je geen zorgen om haar,' zeg ik tegen Iesha.

'O, ik maak me helemaal geen zorgen. Doe jij dat maar. Want als die arrogante trut dit hoort, laat ze je als een baksteen vallen.'

'Hé, zo praat je niet over haar, oké?'

'Whatever. Alle meiden van Garden High lopen achter je aan maar jij moet zo nodig iets beginnen met een verwaande chick die op het Saint Mary College zit. Het maakt mij niet uit, hoor. Mijn baby is toch niet van jou. Als we de uitslag hebben ga ik meteen naar z'n vader en dan worden we een echt gezinnetje. Ik zweer het je.'

'Iesha Robinson!' roept de assistente.

We kijken alle vier haar kant op.

Nu komt het.

'Ga dan,' zegt mevrouw Robinson tegen Iesha.

Iesha staat op. Ze ademt hard uit door haar neus. 'Dit is belachelijk.'

'Weet je wat belachelijk is? Dat twee jongens de vader kunnen zijn!' roept haar moeder haar na. 'Dát is belachelijk!'

Wauw. Maken mama en ik ruzie? Ja, natuurlijk, de hele tijd. Maar nooit waar anderen bij zijn.

Iesha komt terug en geeft de envelop aan haar moeder. 'Wedden dat ik gelijk heb? Wedden?'

Mevrouw Robinson haalt de papieren uit de envelop en begint te lezen. Er verschijnt een zelfingenomen glimlach op haar gezicht.

'Gefeliciteerd, Maverick,' zegt ze terwijl ze haar dochter aankijkt. 'Je bent vader.'

Shit.

‘Jezus.’ Mama legt haar hand op haar voorhoofd. Zeggen dat het kind van mij is, is kennelijk iets anders dan het zeker weten.

Iesha grist de papieren uit haar moeders hand. Haar gezicht be-trekt. ‘Shit!’

‘Tsss... Hoezo word jij nou kwaad?’

‘Dit moest Kings kind zijn. Ik wil helemaal niks met jou te maken hebben!’

‘Ik wil ook niks met jou te maken hebben!’

‘Maverick!’ snauwt mama.

Mijn zoon begint te huilen in zijn maxicosi.

Mama kijkt me even kwaad aan en tilt King junior op. ‘Hé, Man-Man, wat is er met je?’ Mama verzint altijd voor iedereen een bijnaam, zelfs als ze je nog maar net kent. Ze tilt hem een stukje omhoog, ruikt aan zijn luier en haalt dan haar neus op. ‘O, ik snap het al. Waar zijn de luiers, Iesha?’

‘In de tas,’ mompelt Iesha.

‘Pak die tas, Maverick,’ zegt ma. ‘Wij doen het wel even.’

Ik heb opeens een zoon, en hij heeft een vieze luier. ‘Ik weet niet hoe ik een baby moet verschonen.’

‘Dan wordt het tijd dat je dat leert. Kom.’

Mama loopt naar het damestoilet en kijkt naar me alsof ze wil dat ik met haar meega. Echt niet. In de deuropening draait ze zich om. ‘Kom.’

‘Daar kan ik toch niet naar binnen!’

‘Er is hier niemand. En zolang ze in de heren-wc’s nog geen verschoontafels hebben... Kom.’

Godver, dit is echt niet leuk. Ik loop achter haar aan. Ondertussen schreeuwt het jongetje het uit. Ik begrijp hem wel. Man, wat een stank. Mama geeft hem aan mij zodat zij een luier uit de tas kan halen. Ik houd hem zo ver mogelijk bij me vandaan. Ik wil geen babybagger op me krijgen.

‘Wat heeft Iesha veel kleertjes meegenomen,’ zegt mama. ‘Ik hoop

dat ze er ook doeken in heeft gedaan. Als ze die niet heeft, dan... Oké, laat maar, ze zitten erin.' Mama spreidt er een op de tafel uit. 'Oké, leg hem maar neer.'

'En als hij eraf valt?'

'Dat doet hij niet. Goed zo,' zegt ze als ik hem neerleg. 'Maak nu zijn knoopjes...'

De rest dringt niet meer tot me door. Omdat ik naar hem kijk.

Hiervoor was ik verbaasd dat zoiets kleins kon bestaan. Nu kijk ik naar hem en zie ik dat hij van mij is. Geen twijfel mogelijk.

Het ergste van alles? Ik ben van hem.

Ik ben bang. Ik heb er een zootje van gemaakt. Ik ben net zeven-tien geworden en nu moet ik voor iemand anders zorgen.

Hij heeft me nodig.

Hij is afhankelijk van mij.

Hij zal me 'papa' noemen.

'Maverick?'

Ma legt haar hand op mijn schouder.

'Je kan dit,' zegt ze. 'Ik ga je helpen.'

En daarmee bedoelt ze niet alleen met verschonen.

'Oké...'

Met haar hulp verschoon ik voor de eerste keer een luier. De assistente komt binnen en ziet ons worstelen – het is al een tijdje geleden dat mama dit voor het laatst gedaan heeft – en ze geeft ons een paar aanwijzingen. Kleine Man maakt zich nog steeds druk, al heeft hij nu een schone luier. Mama legt hem op haar schouder en wrijft over zijn rug.

'Het is al goed, Man-Man,' sust ze. 'Het is al goed.'

Hij wordt al rustiger. Dat was waarschijnlijk wat hij wilde horen.

Ik pak zijn tas en we gaan terug naar de wachtkamer. De maxicosi van mijn zoon staat op de grond, met de papieren van de DNA-test erin. Mevrouw Robinson is weg.

En Iesha ook.

Drie

‘Die waardeloze trut! En dan heb ik het niet over Iesha,’ zegt mama. ‘Ik heb het over haar moeder!’

Vanaf het moment dat we de deur van de kliniek achter ons dicht hebben gedaan loopt mama al te vloeken.

Eerst dachten we nog dat Iesha en mevrouw Robinson misschien buiten op ons stonden te wachten, maar nee, ze waren echt weggegaan. Een van de assistentes zei dat ze nog tegen hen had gezegd dat ze het autostoeltje vergaten toen ze weggingen, maar mevrouw Robinson had tegen haar gezegd: ‘Die hebben we niet meer nodig.’ En toen had ze Iesha naar de uitgang geduwd.

We reden meteen naar hun huis. Ik bonkte op de deur, keek door de ramen. Er werd niet opengedaan. We konden niet anders dan Kleine Man mee naar huis nemen.

Ik draag hem in zijn maxicosi de veranda op. Hij is zo gefascineerd door de speeltjes die aan het handvat hangen dat hij niet doorheeft dat zijn moeder hem heeft achtergelaten.

Mama doet de voordeur open. ‘Ik had al zo’n raar gevoel toen ik al die kleertjes in die luiertas zag zitten. Ze hebben hem gewoon weggedaan, zonder iets te zeggen!’

Ik zet het stoeltje op tafel. Wat is er in godsnaam gebeurd? Serieus. Ik moet opeens voor een echt mens zorgen. Ik heb zelfs nog nooit een hond gehad.

‘Wat moeten we doen, mam?’

‘We moeten voor hem zorgen, natuurlijk. In elk geval zolang we

niet weten wat Iesha en haar moeder van plan zijn. Misschien blijft hij alleen het weekend bij ons. Maar ze zijn zo onbetrouwbaar...' Ze doet haar ogen dicht en legt haar hand op haar voorhoofd. 'God, ik hoop niet dat dat meisje deze baby echt heeft verstoten.'

Mijn hart slaat over. 'Verstóten? Mam, wat moet ik doen?'

'Jij gaat doen wat nodig is, Maverick,' zegt ze. 'Dat is wat ouders moeten doen. Jouw kind is nu jouw verantwoordelijkheid. Je gaat luiers verschonen. Je gaat hem voeden. Jij staat midden in de nacht op als hij huilt. Jij...'

Mijn hele leven staat op z'n kop, en zij doet alsof het niks is.

Typisch mama. Oma zegt dat ze zo ter wereld is gekomen: altijd klaar om dingen aan te pakken. Als alles instort, weet zij wat ervoor nodig is om de boel weer op te bouwen.

'Luister je naar me?' vraagt ze.

Ik krab op mijn hoofd. 'Ik hoor je wel.'

'Ik vroeg: luister je? Dat is niet hetzelfde.'

'Ik luister, mama.'

'Mooi. Ze hebben genoeg luiers en melkpoeder meegegeven om het weekend door te komen. Ik zal je tante Nita bellen. Misschien hebben ze Andreanna's wiegje nog. Dat kunnen we op je slaapkamer zetten.'

'Op mijn kamer? Dan houdt-ie me de hele nacht wakker!'

Ze zet haar hand in haar zij. 'Wie moet hij anders wakker houden?'

'Man...' kreun ik.

'Hou op met zeuren. Je bent nu een vader. Het draait nu niet meer om jou.' Ma pakt de luiertas. 'Ik zal z'n flesje klaarmaken. Kun jij op hem letten, of heb je daar soms geen zin in?'

'Ik let wel op hem,' mompel ik.

'Dank je.' Ze loopt naar de keuken. 'Dan houdt hij me wakker... Wat een lef!'

Ik laat me op de bank vallen. Kleine Man kijkt me vanuit zijn maxicosi aan. Zo zal ik hem vanaf nu noemen, Kleine Man. King junior is niet oké nu hij mijn zoon is.

Mijn zoon. Zo vreemd om te bedenken dat ik nu iemands vader ben, door één geknapt condoom. Ik zucht. ‘Oké, jij en ik dus, hè?’

Ik steek mijn hand naar hem uit en hij grijpt mijn vinger beet. Hij is zo klein, hoe kan hij nou zo sterk zijn? ‘Hé, pas op,’ zeg ik lachend. ‘Straks breek je mijn vinger nog.’

Hij probeert hem in zijn mond te steken, maar dat mag niet van me. Mijn nagels zijn zo vies als wat. Hij begint meteen te huilen.

‘Wow, chill.’ Ik maak het riempje los en til hem op. Hij is veel zwaarder dan hij eruitziet. Ik probeer hem op mijn arm te houden terwijl ik zijn hoofdje ondersteun, zoals mama voor heeft gedaan. Hij jammert en wurmt zich los en opeens schreeuwt hij het uit. ‘Mam!’

Ze komt terug met het flesje in haar hand. ‘Wat is er, Maverick?’

‘Het lukt me niet om hem goed vast te houden.’

Ze legt hem wat beter in mijn armen. ‘Als jij je ontspant, ontspant hij zich ook. Hier, geef hem zijn fles maar.’ Ze geeft het flesje aan mij en ik stop de speen in zijn mond. ‘Iets lager, Maverick. Je wilt niet dat hij te snel drinkt. Ja, zo gaat het goed. Als hij halverwege is, moet je hem laten boeren. En als hij klaar is nog een keer.’

‘Hoe?’

‘Je houdt hem tegen je schouder en klopt zachtjes op zijn rug.’

Goed vasthouden, het flesje laten zakken, hem laten boeren. ‘Mam, dat kan ik toch n...’

‘Dat kan je wel. Kijk maar, je doet het al.’

Ik had nog niet door dat Kleine Man gestopt is met huilen. Hij zuigt aan de speen en heeft mijn shirt vastgepakt. En hij kijkt me aan.

Ik kijk naar hem. Ik bedoel: ik kijk écht naar hem. Ja, ik zie mezelf in hem... Het valt niet te ontkennen dat hij van mij is. En dus zie ik mijn zoon.

Mijn hart bonkt tegen mijn ribbenkast.

‘Hé, Kleine Man.’ Op de een of andere manier is het alsof ik nu pas kennis met hem maak. ‘Hé.’

‘Ik ga die kleren in de wasmachine doen,’ zegt mama. ‘God mag weten wat voor bacteriën ze daar in huis hebben.’

Ik ken niemand die zo’n hekel aan bacteriën heeft als mama. Ze heeft astma en ze kan van de gekste dingen een aanval krijgen.

‘Dank je, mam.’

Ze gaat naar het washok. Ik kijk naar mijn zoon en ook al ben ik nog zo onder de indruk, ik moet toegeven dat ik ook nog nooit van m’n leven zo ontzettend bang ben geweest. Een echt mens, dat deels door mij op deze wereld is gekomen. Met een hart, longen en hersenen. Van mij, en nu is hij afhankelijk van mij.

Dat is bijna niet te bevatten. Ik had nooit kunnen bedenken dat ik op vrijdagavond...

O, shit. Het feest. Mama laat me natuurlijk nooit gaan.

Ik haal het flesje even uit zijn mond zodat ik Lisa’s nummer kan intoetsen. Ik klem de telefoon tussen mijn oor en schouder. Hij gaat een paar keer over en dan hoor ik haar zeggen: ‘Hé, Mav.’

Ik vergeet altijd dat haar moeder nummerweergave heeft. ‘Hé. Stoor ik?’

Ik hoor wat gerommel, alsof ze rondloopt. ‘Nee. Ik ben mijn kleren aan het uitzoeken voor vanavond. Hoezo? Wat is er?’

Ik voel me hier echt heel slecht over. ‘Eh... Ik kan vanavond niet met je uit. Er is iets tussen gekomen.’

‘Is er iets gebeurd?’

‘Nee... Maar mijn moeder wil dat ik thuisblijf. Ik moet een paar dingen regelen.’

Dat is niet eens gelogen. Het is alleen niet de hele waarheid. De baby die in mijn armen ligt is niet iets wat ik even moet regelen.

‘Lijkt mijn moeder wel,’ zegt Lisa, en ik weet dat ze met haar ogen rolt. ‘Als je wilt kan ik naar je toe komen om je gezelschap te houden.’

‘Nee joh!’

Ik heb Kleine Man laten schrikken. Hij krijgt een rimpel in zijn voorhoofd.

‘Sorry,’ zeg ik tegen hem en tegen Lisa, en ik wieg hem een beetje heen en weer. God, laat hem alsjeblieft niet gaan huilen. ‘Jij moet je vrijdagavond niet laten verpesten omdat ik dingen te doen heb. Maak je niet druk om mij.’

‘Oké,’ zegt Lisa. ‘Zien we elkaar dit weekend?’

‘Nah... Ik mag nergens naartoe.’

‘Tsss... Wat heb je uitgehaald?’

Dat is een heel lastige vraag. ‘Je weet toch. Ik bel je snel.’

We zeggen ‘Ik hou van je’ tegen elkaar, zoals we altijd doen, en met een diepe zucht hang ik op. ‘Kleine Man, je had me bijna verraden.’

Hij stopt even met drinken om zijn mond open te doen en uitgebreid te gapen. Het kan hem duidelijk niks schelen.

Zijn flesje is halfleeg. Ik neem aan dat ik hem nu moet laten boeren. Mama zei dat ik hem tegen mijn schouder moest houden en zachtjes op zijn rug moest kloppen. Dat doe ik. Eén keer, twee keer, drie keer...

Hij hikt. Er druipt iets warmes langs mijn rug.

‘Ieew, man!’ Ik spring van de bank. Hij heeft op me gespuugd! Hij huilt, en godver, ik kan ook wel janken. ‘Mam!’

‘Wat nu weer, Maverick?’ vraagt ze. Ze komt de kamer in. En ze heeft het lef om te lachen. ‘Wen er maar aan, als je een kind hebt zijn je kleren altijd vies.’

‘Wat moet ik doen?’

‘Nu moet je gewoon doorgaan met z’n flesje en hem opnieuw laten boeren. En de volgende keer leg je een doek over je schouder.’

‘Moet ik hier gewoon gaan zitten met kots op m’n schouder?’

‘Wat zei ik nou tegen je? Het draait niet meer om jou. Je leert het vanzelf. En zo te zien heb je een goede leermeester.’

Deze les had ik liever overgeslagen.

De bel gaat. Ma kijkt eerst door het raam in de woonkamer. Sinds de politie ons huis is binnengevallen is ze altijd voorzichtig. Ze doet de deur open. ‘Hé, Andre, lieverd.’

‘Hé, tante. Hebben jullie die uitslag...’ Hij ziet me zitten, met mijn zoon, en zijn ogen worden groot. ‘Yoooo! Dus hij is echt van jou?’

‘Yep. Hij is van mij.’

‘Tsss...’ Dre komt binnen. ‘Hij lijkt echt op jou, dus ik weet niet waarom ik zo verbaasd ben.’

‘Mmm-hmm. En hij geeft Maverick gelijk de volle lading.’ Mama giechelt.

Blij dat iemand erom kan lachen. ‘Man, ik liet hem boeren en toen kotste hij over me heen.’

Dre schiet in de lach. ‘Altijd een doek bij de hand houden, neef.’ Hij gaat achter me staan om naar Kleine Man te kijken, die tegen mijn schouder ligt. ‘Hé, neefie, ik ben Dre. Ik ben degene die je op een dag leert hoe je een bal moet vasthouden, want je paps kan er niks van.’

‘Luister maar niet naar hem,’ zeg ik.

‘Ik vertel hem de waarheid. Blijft hij vannacht bij jou, of zo?’

Ik ga op de rand van de bank zitten, leg Kleine Man weer goed neer en geef hem de rest van het flesje. ‘Ik weet niet. Iesha en haar moeder zijn ervandoor gegaan.’

Dre duwt het flesje dat ik vasthoud een beetje naar beneden. ‘Anders gaat hij te snel. Hoe bedoel je, “ervandoor gegaan”?’

‘We waren naar de wc gegaan om hem te verschonen en toen we terugkwamen waren ze weg.’

‘Shi... Sjonge.’ Dre wil niet vloeken waar mama bij is. ‘En ze waren nergens te bekennen?’

‘We zijn naar hun huis gereden, maar er was niemand,’ zegt ma. ‘Ik had het kunnen verwachten. Onbetrouwbaar mens, die Yolanda.’

‘Wauw,’ zegt Dre. ‘Oké. Nou, als jullie nog een wieg nodig hebben, die van Andreanna staat nog in de opslag, en de kinderwagen ook. Die kan ik straks wel langsbrengen.’

‘Dat is aardig van je, lieverd. Dank je.’ Ma pakt haar tas van de bank. ‘Ik ga naar Reuben’s om eten te halen. God weet dat ik nu

niet in de stemming ben om te koken. Gedragen jullie je?’

‘Ja, mevrouw,’ zeggen we alle twee tegelijkertijd. Dre is drieëntwintig, maar hij doet altijd wat mama zegt.

Ze gaat weg en Dre komt naast me op de bank zitten. Hij kijkt hoe ik Kleine Man zijn fles geef.

‘Godver, Mav. Je bent echt vader.’

‘Ik kan het nog steeds niet geloven.’

‘Dat snap ik. Het is heftig om een kind te hebben, maar ik kan me geen leven meer voorstellen zonder mijn kleine meisje. Ook al maakt ze me soms helemaal gek.’

Ik lach. ‘Zo erg kan het toch niet zijn? Ze is pas drie.’

‘Shiiit. Ze denkt dat ze alles zelf kan en ze bemoeit zich overal mee. Mensen zeggen dat een kind van twee zwaar is. Maar drie, dat is pas echt zwaar.’ Hij is even stil. ‘Maar als ik Keisha en haar heb weggebracht, mis ik die kleine meteen.’

Een paar jaar geleden is Keisha verhuisd om aan Markham College te gaan studeren, en ze nam Andreanna mee. Dre is in de Garden gebleven om tante Nita te helpen met oom Ray, die vorig jaar een beroerte heeft gehad. Het is maar twee uur rijden en ze zien elkaar elk weekend.

‘Hou vol, man,’ zeg ik. ‘Voordat je het weet is het juli. Dan is Keisha afgestudeerd en dan kan je haar eeuwige trouw beloven.’

‘Als ik die bruiloftdingen overleef.’ Hij knijpt even in mijn nek. ‘Hé, gaat het?’

Hell no. Ik zit in een achtbaan en ik heb geen idee welke kant dit op gaat. Ik ben opeens iemands vader, terwijl ik mijn eigen vader mis.

Maar hé, ik kan me niet laten gaan. Ik heb al mijn moed nodig om deze shit aan te kunnen. ‘Ik ben oké.’

‘Het is niet erg om bang te zijn, dat weet je toch, hè?’

‘Bang? Voor zo’n klein jochie?’

‘Voor alles wat er op je afkomt als je zo’n klein jochie hebt,’ zegt Dre. ‘De eerste keer dat ik Andreanna vasthield moest ik huilen. Ze

was zo mooi, en ze zat met mij als vader opgescheept.’

Ik kijk naar mijn zoon en godver, ik voel hetzelfde.

‘Ik besloot dat ik de vader zou worden die zij verdiende,’ zegt hij. ‘Ik moest mezelf vermannen. En dat moet jij ook doen, Mav. Verman jezelf.’

‘Ik ben al een man, stomkop,’ zeg ik.

Dre laat zijn handpalmen zien. ‘Dat geloof ik wel. Je bent een man. Je bent zo’n volwassen man dat je achter mijn rug om bent gaan dealen.’

Ik laat mijn zoon bijna uit mijn handen vallen. ‘Wát?’

‘Je hebt me wel gehoord. Je koopt een dure ketting voor je meisje, loopt elke week op nieuwe sneakers. Ik weet hoeveel je verdient, je werkt voor mij en Shawn, weet je nog? Ik heb ervoor gezorgd dat je net genoeg hebt om tante Faye een beetje te helpen. Waar komt dat andere geld vandaan?’

Ik leg mijn zoon op mijn schouder en laat hem weer boeren. ‘Ik heb toch verteld dat ik allerlei klusjes doe?’

‘Ja, vast. Hou me niet voor de gek, man. Voor wie werk je? Waar haal je je voorraad vandaan?’

‘Ik ben geen snitch, Dre.’

‘Oooo, dus je doet er echt iets naast.’

‘Nee, zo bedoelde ik het niet!’ zeg ik.

‘Jawel, zo bedoelde je het wel. Ik durf te wedden dat het King is. Dat is typisch iemand die de boel belazert.’

Shit. Shit. Shit. ‘Dre, ik kan niet...’

‘Ik zal niks tegen Shawn zeggen,’ zegt hij. ‘Jij beweert dat je een man bent? Bewijs het maar. Een man lost zijn eigen problemen op. Dus doe wat je moet doen.’

Godver, hij zegt precies waar het op staat. En ik voel me schuldig omdat ik dit achter zijn rug om heb gedaan. Hij is voor mij de grote broer die ik nooit heb gehad. We hebben nooit geheimen voor elkaar. En ook al houd ik mijn mond, hij komt toch wel achter de waarheid. En dat zou weleens heel slecht kunnen uitpakken voor King.

Ik leg mijn zoon terug in zijn maxicosi, want hij slaapt al bijna. Ik kan mijn *homeboy* niet laten barsten. Ik moet dit op me nemen.

‘Oké, ja,’ zeg ik. ‘Ik heb nog ander spul verkocht. Zonder iemands hulp. Ik heb een manier gevonden om het zelf te doen.’

Dre zucht. ‘Hoezo, Mav, hoezo?’

‘Ik wil geld verdienen! En van jou en Shawn mocht ik alleen maar wiet verkopen!’

‘Omdat we jou en de li'l homies beschermen. Die andere shit verkopen is gevaarlijker dan je denkt, Mav. Dat zou je niet moeten doen.’

Ik kijk hem aan. ‘En jij dan? Je doet het zelf ook!’ Serieus, waar haalt-ie het lef vandaan om mij de les te lezen.

‘Ik heb mijn dingen geregeld, jij nog niet,’ zegt hij. ‘Grote kans dat de politie je al op het spoor is. Je moet echt stoppen met dealen. Wiet, crack, pillen, poeder, whatever, hou ermee op.’

‘Wát? Je bent aan het flippen.’

‘Ik meen het, Mav. Je hebt nu een zoon om voor te zorgen.’

‘En jij hebt een dochter.’

‘Ja, en ik wil dat jij van mijn fouten leert en een betere vader bent dan ik,’ zegt Dre. ‘Ik vind het heel erg dat ik dit moet doen om voor Andreanna te kunnen zorgen, maar ik zit er tot m'n nek in. Jij nog niet.’ Hij prikt in mijn borst. ‘We kunnen gewoon werk voor je zoeken, bij Wal-Mart of de McDonald's of zo.’

‘Dat levert niks op!’

‘Het is wel wit,’ zegt Dre. ‘En ik kan met Shawn praten, dan laat hij je wel gaan.’

‘Nou ben je echt aan het flippen,’ zeg ik. ‘Shawn kan me niet gewoon laten gaan, dat weet je best. Je hebt gezien wat er met Kenny is gebeurd.’

Kenny is die King Lord die voor Garden High in het footballteam zat. Hij kreeg een beurs en kon naar een van die grote universiteiten, en hij besloot dat hij eruit wilde stappen. Hij wilde natuurlijk niet dat ze erachter kwamen dat hij banden met een gang had. Er zijn

maar een paar manieren om de banden met de King Lords te verbreken: je doet iets heel belangrijks, zoals de schuld op je nemen voor iets wat iemand anders gedaan heeft, of je wordt uit de gang geschopt. Kenny werd eruit geschopt. De grote homies takelden hem zo erg toe dat hij in coma raakte. En toen hij bijkwam kon hij die studiebeurs wel vergeten. Hij kon geen bal meer vasthouden. Dat is het dus niet waard.

‘Misschien kunnen we voor jou een andere manier vinden,’ zegt Dre.

Ik schud mijn hoofd. ‘Maak jezelf niks wijs, man. En waarom zou ik er trouwens uit stappen? Het zit in ons bloed, weet je nog?’

‘Jij kan daar een einde aan maken,’ zegt Dre. ‘Een beter iemand zijn dan ik, je pa, iedereen. De dingen wél goed doen.’

‘Zegt de gast die in z’n BMW door de buurt rijdt. Lekker makkelijk,’ zeg ik. ‘Je bent hypocriet, man. En je bent ook dom als je denkt dat ik nu nee tegen dat geld kan zeggen terwijl ik een kind heb om voor te zorgen.’

‘Ah, zit het zo? Oké,’ zegt Dre, en hij knikt. ‘Jij stopt ermee. Zo niet, dan zeg ik het tegen je moeder en oom Don.’

‘Oké. Maar dan moet je ook vertellen dat je mij wiet hebt laten verkopen.’

‘Dan neem ik mijn verantwoording, als een man. En ik zal Shawn ook vertellen waar King mee bezig is.’

‘Ik zei toch dat King er niks mee te maken had?’

‘Geloof je het zelf?’ zegt Dre. ‘Zijn naam staat overal met vette letters onder. Je hoeft het niet toe te geven. Shawn en ik gaan het uitzoeken en rekenen wel met hem af.’

‘Je zei dat je Shawn erbuiten zou laten!’

‘Nee, ik zei dat ik hem niets over jou zou vertellen, niet dat ik Kings naam niet zou noemen. Dus, neef, je mag het zeggen: of je stopt helemaal met dealen of jij en je vriend hebben een probleem.’

‘Dat is chantage!’

‘Als jij het zo wilt zien, dan is dat jouw keuze,’ zegt Dre.

‘Maar daar komt het op neer! Hoe weet ik of je King niet alsnog zal verraden?’

‘Ik ga ervan uit dat jij met hem gaat praten en hem eraan herinnert wat de consequenties zijn als je dit soort shit uithaalt,’ zegt Dre. ‘En als ik merk dat je er weer mee begint, dan verraad ik jullie alsnog, dat beloof ik je.’

‘Kom op, Dre, alsjeblieft?’

‘Het is aan jou, Mav. Jouw keuze.’

Ik leg mijn handen op mijn hoofd, met verstrengelde vingers. Fuck! Ik dacht dat deze dag niet erger kon worden dan-ie al was. Ik wil geld blijven verdienen, maar ik wil geen problemen met mijn familie. En ik wil ook niet dat er iets met King gebeurt.

Ik heb niet echt een keuze. ‘Oké dan,’ zeg ik. ‘Ik verkoop geen drugs meer.’

En is Dre trots op mijn besluit? Vindt hij het goed van me dat ik mijn vriend bescherm? Nee. Hij leunt achterover en zegt alleen: ‘Ik had niet anders verwacht. En haal nou maar wat te drinken voor me, eigenwijs stuk vreten, want ik heb dorst gekregen van dit gedoe.’